సరదా సిన్మాయణం

– లలితా టి.ఎస్

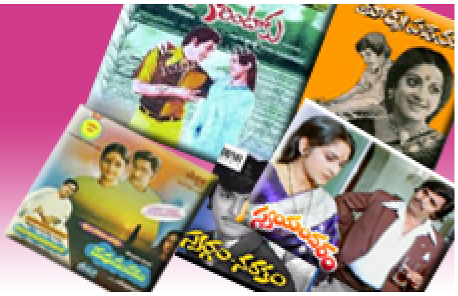

చిన్నప్పుడు చూసిన సినిమా అల్లా కథలుకథలుగా చెప్పుకోవడం అలవాటు - చెల్లెళ్ళతో, నెచ్చెళ్ళతో. మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి, ఇన్నేళ్ళకి ఆ సరదా పుట్టింది. ఇదో రకంగా ఎప్పుడో వచ్చిన సినిమాల్ని ఇప్పుడు చూస్తూ రాస్తున్న ఇంకోసా-రివ్యూ ఈ సరదా సిన్మాయణం. అన్నట్టు ఓ విషయం చెప్పాలి నేను... పాలు, ఆవాలు ఎలా నిత్యబహువచనాలో, సినిమాలో కనిపించి అలరించే ఎన్టీరామారావు, నాగేశ్వర్రావ్, కృష్ణ, శోభన్‌బాబు, వాణిశ్రీ, జయప్రద, ఎస్వీరంగారావు, సూరేకాంతం, రేలంగి, రాజబాబు - ఎవ్వరైనా సరే, మన సినీ-మా-చుట్టాలే, నిత్యప్రియవచనాలే! అందుకని వాళ్ళ పేర్ల చివర గార్లు, బూర్లు అతికించలేదని నన్ను చీవాట్లెట్టకండేం!

ముందుగా ఈ సరదా సిన్మాయణం గురించి ఓ చిన్న మాట.

చిన్నప్పట్నుంచీ ఎన్నో సినిమాలు చూశాను. కొన్ని సినిమాలు హిట్లూ, సూపర్ హిట్లూ అంటూ పేర్లు వినడమే కానీ వాటిని ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆ సినిమాల పేర్లు వెతుకుతూ వుంటే కనిపించిన వాటన్నిటికీ ఒక కామన్ కారక్టరిస్టిక్ ఏంటంటే అవన్నీ దర్శకరత్న దాసరి నారాయణరావు సినిమాలు. "హన్నా! పండగొచ్చినా, ఫ్రెండు వచ్చినా, పరీక్షల ముందు ఆందోళన తగ్గడానికి, పరీక్షలయ్యాక అలసట తగ్గడానికి, ఇలా రకరకాల కారణాలతో నన్ను బోల్డన్ని సినిమాలకి తీసుకెళ్ళిన మా అమ్మ చాలా జాగ్రత్తగా నాకు దాసరి సినిమాలు చూపించకుండా తప్పించేసింది" అనేసుకుని ఇప్పుడు దొరికిందే ఛాన్సు అనుకుని వరస పెట్టి దాసరి సినిమాలు చూడడం మొదలు పెట్టాను. ఒకటో రెండో చూసిన తర్వాత లాజిక్కులందు దాసరి లాజిక్కు వేరయా అనిపించసాగింది.

అలా చూసీ చూడగానే నాకు కాల్చేసినవారికీ, నేను కాల్చేసినవారికీ ఆ కథలు పంచసాగాను. నే చెప్పిన కథలన్నీ విన్నవారి నుంచి ఏకగ్రీవంగా ఒకటే మాట..."నువ్విలా వీటిని మాకు మాత్రమే పంచుటతో ఆగిపోకూడదు. నీలా చిన్నప్పుడు అమ్మ చూపించలేదని, నాన్న తీసుకెళ్ళలేదని ఈ సరి లేని సరదా(సరి) సినిమాలు చూడక ఎంతో వినోదాన్ని, సినీవిజ్ఞానాన్ని కోల్పోయిన వాళ్ళకి ఆరారా అందించడానికి ఈ సినిమాల గురించి రాయాల్సిందే!" అని పట్టుబట్టడంతో ఆ శ్రోతల ప్రోత్సాహంతో నా సినీ-గాథా-అల్లరి మొదలెట్టాను.

ఈ మాసపు సినిమా **అద్దాలమేడ**

కథ, స్క్రీన్‌ప్లే, మాటలు, దర్శకత్వం, కొన్ని పాటలు, కొండంత నటన – ఏదో ఒక విభాగంతో సరిపెట్టుకోని దాసరి – SIFDA. అసలు SIFDA అంటే ***సౌత్ ఇండియన్ ఫిల్మ్ డైరెక్టర్స్ ఎసోసియేషన్*** అనుకున్నానిన్నాళ్ళూ – కానీ దాసరి సినిమాల్లో మాత్రం దాని అర్థం ***సిన్మా (S) ఇంక (I) ఫుల్లు (F) దాసరే (D) అంతా (A)*** అని ఇప్పుడు కొంగొత్తగా అర్థమయ్యింది.

ఈ సిన్మాలో మహిళాప్రేక్షకనాడిని పట్టుకుని విజయం సాధించిన దర్శకుడిగా దాసరి రాసిన ఓ డైలాగు నాకు భలే నచ్చేసింది. ఆ డైలాగుకి కితాబుగా ఓ సిన్మతీ గిద్యం చిత్తగించండి:

ఆడది మెచ్చిందే అందం అన్నది ఆనాటి నుడి
ఆడవారు చూసిన సిన్మాదే చందం అన్నది ఈనాటి దా–నా–నుడి

కనులారా దా-నా-రా చిత్రాలు చూసి మహిళలు
తాకు తామే సరి అనిపించిరి, దాసరి సిరి పెంచిరి కారె సిన్మతీ!

ఇందులో పాత్రలూ-ధారులూ:

హీరో రాజమోహన్ – మురళీమోహన్ అసలు పేరు "రాజబాబు"లోంచి రాజ, సిన్మాపేరు లోంచి మోహన్ తీసుకుని పెట్టిన పేరు.
హీరోయిన్ సరోజ – గీత.
ఇంకో కాబోయిన హీరోయిన్ లక్ష్మి – అంబిక (అవును ఆవిడే రాధ అక్కగారు).
ఇంకో మహిళాపాత్రధారిణి ఝాన్సీ – ఝాన్సీ.
విలన్ భక్తా – పొడుగ్గా వుండే మోహన్ బాబు అసలు పేరు 'భక్తవత్సలం నాయుడుకి పొట్టిగా కుదిరిన పేరు.
కారెక్టర్ ఆర్టిస్ట్ రెడ్డి గారు – ప్రభాకరరెడ్డి.
హాస్యనటుడు కేవీ చలం – కేవీ చలమే. ఈయనకి ఇది ఆఖరి చిత్రం. టైటిల్స్‌లో కూడా స్వర్గీయ కె.వి. చలం అని వేశారు. పైగా ఈయన అంత్యక్రియలని సిన్మాలో భాగంగా చూపించారు.
మూర్తి – మన ఎర్రసినిమాల ఆర్. నారాయణమూర్తి

వీళ్ళే కాకుండా సినిమా యూనిట్లో ఏక్ట్ చేసిన వాళ్ళ పేర్లు కూడా అటూ-ఇటూగా వాళ్ళ ఒరిజినల్ పేర్లే. కాకపోతే అసలు వాళ్ళే నటించారా లేదా అనేది నాకు తెలీలేదు. అందుకే ఎందుకొచ్చిన అసత్యదోషం అన్నట్టు ఆ కొొచ్చెన్ మార్కులు.

కెమెరామన్ మణి – నిజం కెమెరామన్ కె ఎస్ మణి?
నిర్మాత ధర్మరాజు – నిజం నిర్మాత ధర్మరాజు?
ఎసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ రమణ – నిజం కో-డైరెక్టర్ సి వి రమణ?
ఇంక వీళ్ళందరి పాత్రలకి దిశానిర్దేశం చేసే దర్శకుడు డి.ఎన్. రావు – ఇంకెవరో కాదు మన దాసరి నారాయణరావు.
దర్శకుడు డి.ఎన్. రావుకి దశ తిరిగేలా చేసే సులక్షణ – సహజనటి జయసుధ.

ఇహ పోతే ఈ సినిమాల్లో చమక్కుమని మెరిసే సిన్మా-తళుక్కు తారలు జయప్రద (ఎంత అందంగా వుందో!!), శ్రీదేవి (అంత ముద్దుగా ఎలా వుంటుందో?!), ఇంకా బో...ల్డు మంది సర్‌ప్రైజు తారలు.

హీరో రాజమోహన్ డైరెక్టర్ డి.ఎన్. రావుతో చేస్తున్న షూటింగ్ వాయిదా పడుతుంది. ఆ సమయం కలిసొచ్చింది కదాని ప్రవర్ధమాన హీరో రాజమోహన్, వర్ధమాన హీరోయిన్ సరోజ రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో ఎవ్వరికీ తెలియకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటారు. విడివిడిగా బయల్దేరి కాశ్మీర్‌కి హనీమూన్ కూడా ప్లాన్ చేసుకుంటారు. సరోజకి ఒక అన్నా, వదిన వుంటారు. వాళ్ళు ఆమెని షూటింగ్ నుంచి ఇంటికి, ఇంటి నుంచి షూటింగ్‌కి తప్ప ఇంకెక్కడికీ వెళ్ళనీకుండా చాలా కట్టడి చేస్తూ వుంటారు. ఇక రాజమోహన్నేమో వాళ్ళ అక్క, బావ తమ కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతం చేస్తూ వుంటారు. అటు సరోజ అన్నా వదినలకి గానీ, ఇటు రాజమోహన్ అక్కా బావలకి గానీ, అస్సలెవ్వరికీ వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళయినట్టు తెలీదు.

ఇంతలో డైరెక్టర్ డి.ఎన్. రావు తను వాయిదా వేసిన సినిమా షూటింగ్ మళ్ళీ మొదలుపెడతాడు. ఆ సినిమాలో హీరోయిన్ కాల్‌షీట్ల గురించి జయప్రదకి, శ్రీదేవికి ఫోన్ చేస్తే వాళ్ళిద్దరూ వేరేవేరే సినిమా షూటింగుల్లో బిజీగా వున్నామని చెప్తారు.

డైరెక్టర్ డి.ఎన్. రావు హీరో రాజమోహన్‌ని పిలిచి వాయిదా వేసిన షూటింగ్ షెడ్యూలు వర్షాకాలం వచ్చేలోగా పూర్తి చెయ్యాలని ప్రొడ్యూసర్, కెమెరామన్ అనుకుంటున్నారని చెప్తాడు. హీరోయిన్ల కాల్‌షీట్లు దొరకలేదని అనుకుంటున్న డి.ఎన్. రావుకి సరోజ పేరుని సూచిస్తాడు రాజమోహన్. వెంటనే సరోజని కూడా పిలిపించి రాజమోహన్ పక్కన హీరోయిన్‌గా బుక్ చేస్తాడు రావు. ఓ పదిహేను రోజులు ఔట్‌డోర్ షూటింగ్ వుంటుందని చెప్తాడు. అలా సరోజా, రాజమోహన్‌ల కాశ్మీర్ హనీమూన్ ప్లాన్ కాస్తా ఔట్‌డోర్ షూటింగ్ షెడ్యూలవుతుంది.

సినిమా ఔట్‌డోర్ షూటింగ్ జరిగే ఊళ్ళో ఆ ఊరి ప్రెసిడెంటు సినిమావాళ్ళు బస చేయడానికి ఒక బంగళా ఇప్పిస్తాడు. దాంతో పాటే వాళ్ళకి ఊరు చూపించడానికి, ఏమన్నా కావాలంటే సాయం చేసి అమర్చిపెట్టడానికి వాళ్ళ మనిషే ఓ కుర్రాణ్ణి కుదురుస్తాడు. ఇవన్నీ చేస్తూనే వాళ్ళ ఊరికి కొన్ని పద్ధతులున్నాయని చెప్తూ "*ఆడపిల్లల్తో మాట్లాడ్డం కానీ, ఎకాసికాలు ఆడ్డం కానీ, ఏళాకోలాలాడ్డం కానీ అట్టాంటియ్యేం జరక్కూడదు. తెల్సిందా?*" అంటాడు. అది విన్న సినిమా వాళ్ళు మాలో అలాంటివాళ్ళెవరూ లేరండి అని చెప్తారు. సినిమాలో పని చేస్తున్నవాళ్ళందరూ వానుల్లోనూ, కారుల్లోనూ ఓ నది ఒడ్డునున్న ఆ వూరికి ఔట్‌డోర్ షూటింగుకని వస్తారు. బంగళా ముందు వేచివున్న ఊరివాళ్ళు సినిమా వాళ్ళకి స్వాగతం పలికి బంగళాలోకి తీసుకెళ్తారు.

సినిమా యూనిట్ వాళ్ళు హాల్లో కుర్చీల్లో కూర్చుని వుంటారు. అప్పుడే లోపలికొచ్చిన డైరెక్టర్ రావుతో నీళ్ళు రావట్లేదని చెప్తాడు కెమెరామన్ మణి. దానికి డైరెక్టర్ సమాధానంగా "పక్కనే గోదావరుంటే నీళ్ళెందుకయ్యా?" అన్న మాట వినగానే నాకు "అర్రె! కాసిన్ని నీళ్ళు, ఓ బ్రిడ్జూ వున్నంత మాత్రానా ప్రతీ నదిదారీ మా గోదారెలా అవుతుందబ్బా?" అనిపించింది.

అసలు సినిమా వాళ్ళెక్కొచ్చిన వాన్లూ, కార్లూ ఆగే సీన్లో దూరంగా కనిపిస్తున్న నీళ్ళూ, బ్రిడ్జూ చూడగానే ఇదెక్కడో చూశానింతకుముందు అని అనిపించడమే కాదు, అదెక్కడ చూశానో కూడా చటుక్కుమని గుర్తొచ్చింది. అది బాపు-రమణల "గోరంత దీపం"లో మోహన్ బాబు శ్రీధర్, వాణిశ్రీల చేత కాపురం పెట్టించిన ఇల్లు. తన ముక్కోతి కొమ్మచ్చిలో ముళ్ళపూడివారు ఆ బంగళా లొకేషన్ గురించి రాసుకున్న ముచ్చటైన మూడు ముక్కలు కూడా గుర్తొచ్చేశాయి: "*బంగళా దృశ్యాలను మెడ్రాస్ దగ్గర్లో ఉన్న ఎన్నూర్ బాక్ వాటర్స్ బాక్‌గ్రౌండ్‌గా తీశాం. అది చూసిన రాజమండ్రి ప్రేక్షకులు కూడా అది గోదావరి ఒడ్డున రాజమండ్రి పాత రైలు బ్రిడ్జి దగ్గరే తీశామని అనుకున్నారు.*" అద్దీ, అద్గదీ ఆ మాటే గుర్తుకొచ్చింది ఈ అద్దాలమేడ సినిమలోని బంగళా చూస్తుంటే. అందులోనూ అదేదో గోదావరి ఒడ్డునున్నట్లు దాసరి హింట్-డైలాగ్ వినగానే "ఇది గోదావరి కాదు, ఏదో కిరి-కిరి" అనిపించింది.

అందులోనూ సిన్మావాళ్ళు కూర్చున్న హాల్లో ఎదురుగుండా కనిపిస్తున్న యు-షేప్ ఆర్చ్చీ, దానికి అవతలి పక్కున్న చదరాలు చదరాలుగా వున్న కిటికీలో లేక కిటికీల్లాంటి డిజైనో, ఇవతలి పక్కున్న సీలింగ్ ఫానూ చూడగానే "***అదే నదీ, అదే బంగళా, అదే గదీ***" అనిపించింది. వెంఠనే ఇంకో విండోలో యూట్యూబ్లో గోరంతదీపం సిన్మా పెట్టేస్కుని సరిగా 42 నిముషాల 12 సెకండ్ల దగ్గర ఆ గదినీ, ఈ అద్దాలమేడ గదినీ పోల్చి చూసే డికెక్టివ్ పని (బుడుగు భాషలో) చేశా. తీరా ఇంతా చేశా కానీ రేపెప్పుడో ఇది చదివినవారు, అద్దాలమేడ సిన్మా గురించి బాగా తెల్సినవారూ వచ్చి "ఆయ్! హన్నా! నువ్వూ, నీ చూపు సరిగ్గా ఆనని డికెక్టీతనం! ఆ బంగళాలు రెండూ వేరు వేరు. ఇంకెప్పుడూ ఇలా బుకాయించకు" అనేస్తారనుకోండి - అప్పుడేం చేయగలను? అందుకే ఇప్పుడే, ఇక్కడే చెప్పేస్తున్నా - నే చెప్పింది నిజమైతే నే రాసిందంతా చదివుంటారు కనీసం ఇక్కడి దాకా. మీరు చెప్పేదే నిజమైతే నేనింకా ఎన్ని బుకాయింపులు రాసుంటానా ఇంకా ముందు సాగుతారు. పందెం! సరేనా?

సరి! సరి! శాఖాచంక్రమణాలు చేస్తూ రాయడం ముళ్ళపూడివారికి చెల్లును కానీ, నాలాంటి పిల్లకాకివారికి అది చెల్లదు. చదివేవారొల్లరు. అందుకని ఇప్పట్నుంచీ అబద్ధ-గోదారిని అసలు గోదారి గానే నమ్ముతూ కథ కొనసాగిస్తా.

ఇక గోదారి పక్కనున్న బంగళాలో రాజమోహన్ తన గది పక్కనే ఇంకో గదిలో సరోజ వుండేలా ప్లాన్ చేస్తాడు. మధ్యలో ఒక తలుపూ-గొళ్ళెమే అడ్డు. ఇంతలో అటువేపొచ్చిన డైరెక్టర్ రావు సరోజతో వాళ్ళ వాళ్ళెవ్వరూ రాలేదని తెలుసుకుని ఆడపిల్ల ఒక్కతీ గదిలో ఎలా వుంటుందని కోప్పడి ఆమె గదిలో ఝూన్సీని కూడా వుండమంటాడు. రాజమోహన్ గదిలో విలన్ పాత్రధారి భక్తాని కూడా సర్దుకోమంటాడు. ఆ రెండు గదులకీ మధ్యనున్న తలుపుకి

తాళం కూడా వేయిస్తాడు. అది చూసి తల పట్టుకున్న రాజమోహన్‌కి డూప్లికేట్ తాళంతో తలుపు తెరిపించి సరోజతో కలిసేలా చేస్తానని హామీ ఇస్తాడు భక్తా.

అన్నట్టు ఒక కనులపండుగైన విషయం - డి.ఎన్. రావు వేసుకున్న ప్రింటెడ్ లుంగీలు, కాంట్రాస్ట్ కలర్ ప్లెయిన్ కుర్తాలు , రాజమోహన్ ధరించిన ప్రింటెడ్ లుంగీ, ప్రింటెడ్ చొక్కా సెట్లు హీరోయిన్ల చీరల కన్నా గొప్పగా వుంటాయి ఈ సినిమాలో.

రెండోరోజు పొద్దున్నే డైరెక్టర్ రావు, ప్రొడ్యూసర్ ధర్మరాజు, కెమెరామన్ మణి లొకేషన్లు చూద్దామని కార్లో బయల్దేర్తారు. దార్లో ప్రెసిడెంటుగారు కుదిర్చిన అతను కనిపించి వాళ్ళకి కావల్సిన గడ్డిమేట్లు, పొలాలు అవీ చూపిస్తూ వుంటాడు. కెమెరా లెన్స్ జూమ్ చేసి చుట్టూ చూస్తున్న డైరెక్టర్ రావుకి దూరంగా ఓ చెట్టు కింద నించుని పాడుతున్న ఓ అందమైన అమ్మాయి పరికిణీ, ఓణీలో కనిపిస్తుంది. ఆ అమ్మాయి తోకలెత్తిన ఆవుల మధ్యా, మేకల మధ్యనా పరిగెడుతూ "***నోరు మంచిదైతే ఊరు మంచిదీ - ఊరు మంచిదైతే నోరే మంచిదీ*** (ఈ పాట ఖచ్చితంగా దాసరి వారి ఇఫ్-దెన్-ఎల్స్ బాణీనే)" అంటూ పాడుకుంటూ పొలాల్లో, తోటల్లో తిరుగుతూ వుంటుంది. ఈ డైరెక్టరూ, అతనితో పాటు లొకేషన్లు చూడ్డానికి వచ్చిన నలుగురూ ఆ అమ్మాయి వెనకాలే పాట వింటూ అప్పుడెప్పుడో పైడ్‌పైపర్ ఆఫ్ హామెలిన్ వెనకాల వెళ్ళిపోయిన అమాయకపు ఎలకల్లా వెళ్తూ వుంటారు.

ఈలోగా ఊళ్ళో ఏం జరుగుతూ వుంటుందంటే ఇద్దరు మనుషులు డప్పులు మోగిస్తూ వుంటే, పిల్లలందరూ గోలగోలగా అరుస్తూ ఒకతన్ని రెండు చేతులూ కట్టేసి నెట్టుకుంటూ ఊరేగింపుగా తీసికెళ్తూ వుంటారు. అలా తీసికెళ్ళి ఒక చోట స్తంభానికి కట్టేసి అక్కడున్న మగవాళ్ళందరూ ఒక్కరొక్కరుగా అతని దగ్గరికెళ్ళి మొహమ్మీద ఉమ్మేస్తూ వుంటారు. అసలక్కడేం జరుగుతోందో చూడ్డానికొచ్చిన డైరెక్టర్ రావు బృందానికి అది ఓ అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకున్నందుకు ఊరివాళ్ళు అతనికి వేస్తున్న శిక్ష అని తెలిసి ఆశ్చర్యపోతారు. ఇంతలో అక్కడికొచ్చిన ప్రెసిడెంటు అప్పుడే పూర్నుంచి వచ్చిన తన కొడుకు రాజు (నళినీకాంత్)ని పరిచయం చేస్తాడు. రాజు తన స్టైల్ చూసి అందరూ రజనీకాంత్ అంటారని చెప్పి సినిమాలో వేషం ఇమ్మని అడిగితే, డైరెక్టర్రావు "నాకు స్టైలక్కర్లేదు. ఏక్టింగ్ కావాలి. స్టైల్ మూణ్రోజులు, ఏక్టింగ్ జీవితాంతం వుంటుంది" అంటూ రజనీకాంత్ లాగా సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకోబోయిన రాజుని జెమినీ సర్కస్‌లో పని చేసే వాళ్ళతో పోలుస్తాడు. ఈ సీన్లో దాసరి డైలాగులు వింటుంటే ఇండైరెక్టుగా రజనీకాంత్‌ని విమర్శిస్తున్నట్టుగా అనిపించింది.

మొత్తానికి కొబ్బరికాయ కొట్టి షూటింగ్ మొదలుపెడతారు. ఊళ్ళో అందరితో పాటు ఆ పరికిణీ-ఓణీ అమ్మాయి కూడా తేగలు తింటూ షూటింగ్ చూడ్డానికి వస్తుంది. షూటింగులో భాగంగా రాజమోహన్‌ని వెనక నుంచి కొట్టడానికి ప్లాన్ విలన్ భక్తాకి అరుచుకుంటూ అడ్డెళ్తుంది. పైగా ప్రతి సినిమాలో ఇలాగే చేస్తాడు, మంచివాడు కాదని భక్తాని తిట్టిపోస్తుంది. డైరెక్టర్రావు ఆ అమ్మాయి అమాయకత్వానికి నవ్వుకుని ఇది సినిమా, భక్తా నిజంగా చెడ్డవాడు కాదు అని సర్ది చెప్తాడు.

ఓ రోజు రాత్రి రాజమోహన్ గదిలోకొస్తుంది సరోజ. వాళ్ళిద్దరూ గదిలో తామిద్దరమే వున్నామని సంతోషపడే లోగా ఇంతలో డైరెక్టర్రావు తన గదిలో నీళ్లు లీకవుతున్నాయని రాజమోహన్ గదిలో పడుకుంటానని వస్తాడు. డైరెక్టర్ సరోజని చూస్తాడేమో అన్న భయంతో రాజమోహన్ సరోజని బాత్రూం లోకి పంపించి తలుపేసేస్తాడు. ఇంకక్కణ్ణించి ఓ పది నిముషాల పాటు దాసరి వారి నాసిరకపు సీనరీ.

షూటింగ్ జరుగుతున్న పక్క వూరే రాజమోహన్ బావది. ఆయన రాజమోహన్ దగ్గరకొచ్చి తన కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోనంటున్న రాజమోహన్ గురించి డైరెక్టర్‌కి చెప్పి సినిమాల్లేకుండా చేస్తానని బెదిరించి, డైరెక్టర్రావు దగ్గరికెళ్ళి అలాగే చెప్పి రావు చేత తిప్పితిప్పి తిట్టించుకుని పిప్పైపోతాడు.

ఆ రోజు రాత్రి గదిలో కుదర్లేదని రెండోరోజు రాత్రి రాజమోహన్ సరోజని బయటికి రమ్మంటాడు. చీకట్లో మాట్లాడుకుంటున్న వాళ్ళని చూడడానికి సిన్మావాళ్ళందరూ బయటకొస్తారు. రాజమోహన్ బావ కూడా అరుచుకుంటూ వస్తే అతన్నీ, మిగిలిన సినిమా వాళ్ళందర్నీ కసిరి లోపలికి

వెళ్ళమంటాడు డైరెక్టర్రావు. అందరూ వెళ్ళిపోగానే రాజమోహన్ని, సరోజని గదిలోకి తీసుకెళ్లి మళ్ళీ గుక్కతిప్పుకోకుండా బో...ల్డన్ని డైలాగులు తిప్పితిప్పి అవే మాటల్తో చెప్పి, వింటున్నవాళ్ళిద్దరికీ గుక్కపెట్టి ఏడుద్దామా అనిపించేలా చేస్తాడు డైలాక్కింగు డైరెక్టర్రావు. ఆ వాచాలతా ప్రహరణాలు తిని భరించలేక రాజమోహన్ తనకీ, సరోజకీ పెళ్ళయ్యిందని రావుకి చెప్పేస్తాడు. అది విని డైరెక్టర్రావు శాంతించి వాళ్లిద్దరినీ అభినందిస్తాడు. వాళ్ళకి పెళ్ళయిందని అందరికీ చెప్తాడు. ఆ సంబరంలో రాజమోహన్, సరోజ పాడుకున్న "*నా జీవిత గమనంలో ఒక నాయిక పుట్టింది*" అన్న పాట భలే ప్లెజెంట్ సర్ప్రైజ్ నాకు. మామూలుగా కన్నడ సినిమాల్లో వాడేసిన స్టాక్ ట్యూన్లు తెలుగు పాటలకి అరువిచ్చే రాజన్-నాగేంద్ర ఈ సినిమాకి చేసిన సంగీతం చాలా గొప్పగా, తాజాగా అనిపించింది. ఏ మాటకామాట చెప్పుకోవాలి. దాసరి సినిమాల్లో మాటలు సాగతీతతో చంపేస్తే, పాటలు సంగీతంతో ప్రాణం పోస్తాయి. తీరా వాళ్ళిద్దరూ పాడుకున్న పాట ఇలా అవుతుందో లేదో అలా వచ్చేస్తాడు సరోజ వాళ్ళన్న. సరోజకి, రాజమోహన్కి పెళ్ళి చేశాడని డైరెక్టర్రావుని తెగ తిట్టి, ఆ రావు చేత ఓ పేద్ద డవిలాగౌహటి చెప్పించుకుని, సినిమా వాళ్ళందరి చేతా తన్నించుకుని, చివరాఖరికి నాకూ, నా చెల్లెలు సరోజకి ఏ సంబంధమూ లేదనీ, ఇక మీదట ఆమె దారికి అడ్డు రాననీ ఓ కాయితమ్మీద రాసి సంతకం చేసి ఇచ్చి వెళ్ళిపోతాడు. అలా సరోజ అన్న పాత్ర కంచికెళ్ళిపోతుంది.

ఓ రోజు గుళ్ళో షూటింగ్ జరుగుతూ వుంటుంది. అక్కడ సీనేంటంటే ఒక బాలవితంతువైన ఝూన్సీని విగ్గు పెట్టుకున్న ప్రభాకర్రెడ్డి పెళ్ళి చేసుకుంటానంటాడు. ఆ షూటింగ్ చూసిన శారద అనే ధవళవస్త్రధారిణి ఆ రాత్రి డైరెక్టర్రావు దగ్గరికి వెళ్ళి మీరు ఆడవాళ్ళ గురించే ఎందుకు సినిమాలు తీస్తారు అనడుగుతుంది. అడిగిందే తడవు "***మగవాళ్ళ జీవితాలు ఆడవాళ్ళ జీవితాలని చుట్టుకుని, అంటిపెట్టుకుని వుంటాయి కనక. ఎవరి జీవితంలో ఏ మలుపు తిరిగినా దానికి కారణం ఆడది కనక. అందానికి బంధానికి, ప్రేమకి అనురాగానికి, కక్షకి కావేశానికి, మాతృత్వానికి భ్రాతృత్వానికి వారధి, ముఖ్య సారధి ఆడది అందుకు***" అని ఒక ***ది-ధి-థి*** డెఫినిషన్ చెప్పి ఆగుతాడు డైరెక్టర్రావు. తోచీతోచని అమాయకప్పక్షి శారద అది విని ఊరుకోవచ్చుగా. ఉహూ! మళ్ళీ అంతకన్నా వేరే ఉద్దేశ్యం లేదా అనడుగుతుంది. ఇక్కడ, ఇల్లిక్కడ డైరెక్టర్రావు చెప్పిన డైలాగు వినగానే "హమ్మ! దాసరీ! ఆంధ్రమహిళాప్రేక్షకనాడిని పట్టుటలో, కనిపెట్టుటలో నీకెవరు సరి?!" అనిపించింది. అదేంటో చెప్పేస్తున్నా మరి! ఆ డైలాగేంటంటే "***అంటే బిజినెస్ కూడా వుందనుకోండి. ఆడవాళ్ళెవరూ సినిమాకి ఒంటరిగా రారు. వచ్చేటప్పుడు భర్తని తీసుకొస్తారు. భర్తతో వచ్చేటప్పుడు పిల్లలూ వస్తారు. పిల్లలూ వచ్చేటప్పుడు ఇంట్లో వున్న ముసలాళ్ళు కూడా వస్తారు. అంటే ఒక ఆడది వస్తుందంటే కూడా పది పదిహేను మందిని తీసుకొస్తుంది. ఒక్కసారితో విడిచిపెట్టరు కదా! కనీసం మూణ్ణాలుగు సార్లైనా చూస్తారు. అంటే ఇంటికి ఒక్కొక్క సినిమాకి నలభై, ఏభై టిక్కెట్లు తెగుతాయి. అందుకే మీ ఆడవాళ్ళంతా మా సినిమా వాళ్ళకి శ్రీమహాలక్ష్ములు. మీ ఆడవాళ్ళకి సినిమా నచ్చిందనుకోండి నిర్మాతకి కనకాభిషేకమే***"

ఇదిగో ఇలానే ఆనాటి ఆడవాళ్ళ సెంటిమెంటాభిరుచిని ఇంత చులాగ్గా అర్థం చేసేస్కుని హీరో, హీరోయిన్ పాత్రల్తో రకరకాల పెర్ముటేషన్స్ & కాంబినేషన్స్ కథలు రాసి(యించి?) టీవీ సీరియళ్ళు లేని ఆ రోజుల్లో మహిళాప్రేక్షకులని సినిమా హాళ్ళకి రప్పించాయి దాసరి సినిమాలు. పైనరాసిన డైలాగ్ వినగానే నాకు చటుక్కున శాంతాంటీ గుర్తుకొచ్చారు. పిల్లలు స్కూల్కి వెళ్ళాక ముందు అంకుల్తో మార్నింగ్షో చూసొచ్చి. ఇంటికొచ్చింతర్వాత "దాసరి నారాయణ్రావు విమెన్ని ఎంత బాగా అర్థం చేసుకోపోతే ఇంత బాగా డైరెక్ట్ చేస్తాడు?" అని తెగ మెచ్చేస్కుని తనతో పాటు సినిమాకి రమ్మని అపర్ణ, ఆర్తిలని అడగడం, అటుగా వెళ్ళిన నాక్కూడా సినిమా గొప్పదనం గురించి చెప్పడం చేసేవారు. ఈ అద్దాలమేడ సినిమా పుణ్యమా అని నాకెంటో ఇష్టమైన శాంతాంటీని తలుచుకోవడానికి ఇంకో సందర్భం దొరికింది.

సరే! మళ్ళీ సినిమా-దారి తప్పేశా! వెనక్కి మళ్ళి మళ్ళీ దాసరి-వారి-సినీదారికొచ్చేశా. ఇంత అమాయకంగా మాట్లాడుతున్న శారద ఒక్కసారిగా మీ సినిమాల్లో లాగే నేనూ బాలవితంతువుని, నన్ను మీరు పెళ్ళి చేసుకుంటారా అనడగ్గానే డైరెక్టర్రావు తనెందుకు శారదని పెళ్ళి చేసుకోలేడో చెప్పడానికి తన ఫ్లాష్బాక్ మొదలెడతాడు. డి.ఎన్. రావు ఇంకా డైరెక్టర్రావు కాకముందు కథలు రాసి, ప్రింట్ చేయించడానికి డబుల్లేవని దాచుకుంటూ వుంటాడు. వాటిని చదివి అతని కొలీగ్ సులక్షణ (జయసుధ) ఎంతో బావున్నాయని మెచ్చుకుని తన డబ్బుతో డి.ఎన్. రావు రాసిన ఒక నవల ప్రింట్ చేయిస్తుంది. దాన్ని చదివి సినిమా తీస్తానని ఓ సినిమా నిర్మాత రావుని మెడ్రాస్కి రమ్మని ఉత్తరం రాస్తాడు. సులక్షణ నువ్వు దర్శకుడు కావాలని "***ఎదురు చూస్తున్నాను***" అంటూ ప్రోత్సాహకరంగా ఉత్తరాలు రాస్తూ వుండగా ఉట్టి డి.ఎన్. రావు కాస్తా డైరెక్టర్ డి.ఎన్. రావు అయిపోతాడు.

నాకు ఈ సిన్మాలో కొన్ని చమక్కులు భలే నచ్చాయి. డి.ఎన్. రావు మెడ్రాస్ వెళ్లినప్పటి సీన్లలో – ఎల్వీ ప్రసాద్, రామానాయుడు, అల్లు రామలింగయ్య, జయమాలిని, ఎంటీఆర్, ఏఎన్నార్, కృష్ణంరాజు (***గోల్కొండ అబ్బులు*** సినిమా షూటింగ్), రేఖ, జితేంద్ర, అశోక్‌కుమార్ (తెలుగు ***గోరింటాకు*** సినిమాకి హిందీ వెర్షన్ ***మెహందీ రంగ్ లాయేగీ***), కృష్ణ, శోభన్‌బాబు (***కృష్ణార్జునులు*** సినిమా షూటింగ్), గుమ్మడి – ఇలాంటి గొప్పగొప్ప వాళ్ళెందరో కనిపిస్తారు.

తను దర్శకత్వం వహించిన మొదటి సినిమా విజయవంతమైన సందర్భంలో హైద్రాబాదు సంగం థియేటర్‌లో సినిమా స్క్రీనింగ్‌కి వచ్చిన డి.ఎన్. రావుని కలవడానికి వచ్చిన సులక్షణ జనం మధ్యలో చిక్కుకుని తొక్కిసలాటలో దెబ్బలు తగిలి చనిపోతుంది. ఈ కథంతా చెప్పి సులక్షణని మర్చిపోలేకపోతున్నానని బాధ పడుతున్న డి.ఎన్. రావుకి క్షమాపణ చెప్పి శారద వెళ్ళిపోతుంది.

అంతకు ముందు పొలాల్లో పాట పాడుతూ కనిపించిన పరికిణీ-ఓణీ అమ్మాయి లక్ష్మి సినిమా యూనిట్ వాళ్ళకి పాలు పోయడానికి వస్తుంది. ఆ అమ్మాయిని చూసి బావుందని చెప్పి ఫొటోలు తీయించి సినిమాలో వేషం ఇస్తే చేస్తావా అనడుగుతాడు డైరెక్టర్రావు. అది వినగానే లక్ష్మి తన ఫొటోలు చూసుకుంటూ అప్పుడే రాజమోహన్‌తో హీరొయిన్‌గా పాట పాడేస్తున్నట్టు కలగనేస్తుంది. ఆ కలలో పాట "***తొలిచూపు ఒక పరిచయం, మలి చూపు ఒక అనుభవం***" ఇంకో ప్లెజెంట్ సర్‌ప్రైజ్. ఈ పాట అసలు ఈ సినిమాలో అని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

ఇక సినిమా వాళ్ళ విషయానికొస్తే కె.వి. చలం ఏదో పనుందని మెడ్రాస్ బయల్దేరి వెళ్తూ రైలు ప్రమాదంలో చనిపోయాడని ఫోన్ వస్తుంది డైరెక్టర్రావుకి. అది వినగానే అందరూ మెడ్రాస్ వెళ్తారు. కె.వి.చలంకి ఇది ఆఖరి సినిమా. ఆయన అంతిమయాత్రని కూడా సినిమాలో వాడుకున్నారు. అందులో సత్యనారాయణ, అల్లు రామలింగయ్య లాంటి ఈ అద్దాలమేడ సినిమాలో లేని వాళ్ళు కూడా కనిపిస్తారు.

సినిమా యూనిట్ వాళ్ళందరూ మళ్ళీ ఔట్‌డోర్ జరుగుతున్న ఊరికి తిరిగి వచ్చాక ఈ సినిమాలో నటించాల్సిన జయంతి అనే ఆర్టిస్ట్ సింగపూర్ వెళ్ళిందని ఆమెకు బదులుగా లక్ష్మి ని తీసుకుంటారు సినిమాలో ఏక్ట్ చేయడానికి. లక్ష్మి కలగన్నట్టుగానే రాజమోహన్‌తో "***పట్టపగలు నువ్వు నవ్వితే, ఆ నవ్వులన్ని వెన్నెలైతే***" అన్న ఓ మంచి పాట పాడుకుంటుంది సినిమాలో.

ఇంక ఈ సినిమాలో మిగిలిన స్టెప్పులు: ఇంతలో అప్పటిదాకా జైల్లో వున్న లక్ష్మి మేనమామ (గోకిన రామారావు) బయటికి రావడం, సినిమాలో లక్ష్మి నటించడానికి వీల్లేదని గొడవ చేయడం, సినిమా వాళ్ళకి సాయం చేయాలనుకుని ప్రెసిడెంటు లక్ష్మి మేనమామని మళ్ళీ జైల్లో పెట్టించడం, మళ్ళీ సినిమాలో నటిస్తానని చెప్పడానికి అర్థరాత్రి పూట లక్ష్మి సినిమా వాళ్ళున్న బంగళాకి బయల్దేరి వెళ్ళడం, లక్ష్మి ని చీకట్లో ఎవరో రేప్ చేయడం, అది చేసింది సినిమా వాళ్ళే అని ఊరి ప్రెసిడెంటు అనుకోవడం, సినిమా వాళ్ళకి ఊరివాళ్ళెవరూ తిండి కూడా దొరక్కుండా చేయడం, ఆకలితో సినిమా యూనిట్‌లో ఓ కుర్రాడు చనిపోవడం, విలన్ వేషాలు వేసే భక్తా పిల్లల్ని ఊరివాళ్ళు ఎత్తుకుపోవడం, తన వాళ్ళని రక్షించడం కోసం డైరెక్టర్ రావు ఆ నేరం తన మీద వేసుకోవడం, ఆ ఊరి ఆనవాయితీ ప్రకారం ఊరివాళ్ళందరూ డి.ఎన్. రావుని కట్టేసి మొహమ్మీద ఉమ్మేయడం, ఇంతలో ఊరి చివర నడుస్తున్న లక్ష్మి కి తనని రేప్ చేసిందెవరో తెలియడం, లక్ష్మి అతన్ని సీసా పగలగొట్టి పొడిచి చంపెయ్యడం, డి.ఎన్. రావు నిర్దోషి అని తెలియడం, అందరూ డి.ఎన్. రావుని క్షమించమని అడగడం, లక్ష్మి జైలుకెళ్ళడం, సినిమా వాళ్ళు తిరిగి మెడ్రాస్ వెళ్ళిపోవడం.

అసలీ సినిమా పేరు "అద్దాలమేడ" అని చూడగానే భలే రొమాంటిక్ టైటిల్ అని మురిసిపోయి చూడడం మొదలు పెట్టాను. కానీ ఈ సినిమా దాసరి నారాయణరావు తీసిందెందుకంటే – అద్దాలమేడల్లోంచి కనిపించే సినిమా వాళ్ళ గురించి ఏవేవో ఊహించుకుంటూ, ఆ సినీ-ప్రపంచానికి దూరంగా వుండే సినిమావాళ్ళు కానివాళ్ళు అసలు సినిమావాళ్ళ గురించి పెంచుకునే అపోహలని తుంచివెయ్యడానికి. ఈ సినిమాలో అందరూ వారివారి పాత్రల్లో ఒదిగిపోయారు అవి వారివారివే కాబట్టి. అంతకు మించి పట్టకుండా ఎదగడానికి వారి పాత్ర పట్టదు కాబట్టి.

నేననుకున్నట్టు ఈ సినిమా రొమాంటిక్కూ కాదు, రోమాంచకపు థ్రిల్లరూ కాదు, అలా అని రొటీనూ కాదు. కానీ ఇంకో దాసరి వారి సంభాషణా, నట, దర్శక విశ్వరూప నిదర్శనం. జై డి.ఎన్. రావూ!

(వచ్చేనెల మరో సరదా సినిమా కబుర్లతో)

Post your comments